

Het was de tijd van het jaar waarin het bij zonsopgang nog vroom. Maar de winter trok weg, de bloemen begonnen te bloeien en de belofte van een nieuw seizoen vervulde me met verwachting.

‘Ik heb gedroomd van de lente,’ verzuchtte ik, en ik staaarde uit het raam naar de vogels die vrijmoedig door de blauwe lucht vlogen. Delia Grace knoopte de laatste veters van mijn jurk vast en leidde me naar de kaptafel.

‘Ik ook,’ zei ze. ‘Toernooien. Vreugdevuren. De Kroningsdag is in aantocht.’

Uit haar toon bleek wel dat ik opgewondener zou moeten zijn dan het gemiddelde meisje, maar ik had nog steeds mijn bedenkingen. ‘Ach ja.’

Ik merkte hoe geërgerd ze was door de beweging van haar handen. ‘Hollis, je zult ongetwijfeld Zijne Majesteits partner en begeleider zijn bij de festiviteiten! Ik snap niet hoe je zo kalm kunt zijn.’

‘De sterren zij dank dat we dit jaar de aandacht van de koning hebben,’ zei ik op luchtige toon, terwijl ze de voorste delen van mijn haar naar achteren vlocht. ‘Anders zou het hier zo saai zijn als op een kerkhof.’

‘Je zegt het alsof je verkeringstijd een spelletje is,’ merkte ze op. Ze klonk verbaasd.

‘Het is ook een spelletje,’ benadrukte ik. ‘Hij zal snel op iemand anders overstappen, dus we moeten er zo lang mogelijk van genieten.’

Ik zag Delia Grace in de spiegel op haar lippen bijten. Ze keek niet op van haar werk.

‘Is er iets mis?’ vroeg ik.

Snel plooidde ze haar lippen tot een glimlach. ‘Nee hoor. Ik ben gewoon verbijsterd door je nonchalante houding tegenover de koning. Ik denk dat er meer achter zijn aandacht zit dan je denkt.’

Ik keek omlaag en trommelde met mijn vingers op de kaptafel. Ik vond Jameson leuk. Ik zou wel gek zijn als ik dat niet vond. Hij was knap en rijk en nota bene de koning. Hij kon ook vrij goed dansen en was erg vermakelijk gezelschap, zolang hij goedgehumeurd was. Maar ik was niet gek. Ik had hem de laatste maanden van het ene meisje naar het andere zien fladderen. Er waren er minstens zeven geweest, mezelf meegeteld – en dan telde ik alleen degenen van wie iedereen aan het hof afwist. Ik zou hier zo lang mogelijk van genieten en dan de heikneuter accepteren die mijn ouders voor me uitkozen. Ik zou in elk geval deze dagen hebben om op terug te kijken wanneer ik een verveelde oude dame was.

‘Hij is nog jong,’ antwoordde ik uiteindelijk. ‘Hij zal eerst nog een paar jaar op de troon willen zitten voordat hij voor een serieuze relatie kiest. Bovendien zullen ze van hem verwachten dat hij om politieke redenen trouwt. Wat dat betreft heb ik hem niet veel te bieden.’

Er werd op de deur geklopt en Delia Grace ging opendoen. De teleurstelling stond duidelijk op haar gezicht te lezen. Ze dacht echt dat ik kans maakte en opeens voelde ik me schuldig omdat ik zo moeilijk deed. In de tien jaar van onze vriendschap hadden we elkaar altijd gesteund. Maar de situatie was veranderd.

Als dames aan het hof hadden onze families dienstmeisjes. Maar de hoogstgeplaatste edelvrouwen en vrouwelijke royals? Die hadden hofdames. En je hofdames waren meer dan bedienden, ze waren je vertrouwelingen, je volgelingen, je begeleiders... Ze waren alles voor je. Delia Grace stapte in een rol die voor mij nog niet bestond. En toch was ze ervan overtuigd dat dat elk moment kon gebeuren.

Het betekende meer dan ik in woorden kon uitdrukken. Ik kon er niet goed mee omgaan. Een vriendin is toch iemand die denkt dat je tot meer in staat bent dan jijzelf denkt?

Ze kwam terug met een brief in haar hand en een glinstering in haar ogen. ‘Er zit een koninklijk zegel op,’ zei ze plagerig, en ze draaide het papier om in haar hand. ‘Maar omdat het ons niet kan schelen wat de koning voor je voelt, kunnen we hem maar beter niet openen.’

‘Laat eens zien.’ Ik stond op en stak mijn hand uit.

Met een grijns op haar gezicht trok ze de brief snel terug.

‘Delia Grace, doe niet zo flauw, geef hem aan mij!’

Ze deed een stap achteruit en een fractie van een seconde later rende ik gillend van het lachen achter haar aan door mijn vertrekken.

Het lukte me twee keer om haar in een hoek te drijven, maar ze was me steeds te snel af en ontsnapte voordat ik haar te pakken kon krijgen. Ik was bijna buiten adem van het rennen en lachen toen ik haar eindelijk vastgreep om haar middel. Ze hield de brief zo ver mogelijk bij me vandaan. Misschien had ik hem met wat moeite uit haar hand kunnen trekken, maar net toen ik dat wilde doen, stormde mijn moeder binnen door de deur die mijn vertrekken met de hare verbond.

‘Ben je gek geworden, Hollis Brite?’ vroeg ze.

Delia Grace en ik lieten elkaar los en maakten snel een reverentie.

‘Meisjes, jullie gilden als speenvarkens, ik kon het door de muren heen horen. Hoe kunnen we nou een passende huwelijkskandidaat voor je vinden, Hollis, als je je zo gedraagt?’

‘Sorry, moeder,’ mompelde ik berouwvol.

Ik waagde een snelle blik op haar. Ze stond daar met het geërgerde gezicht dat ze meestal trok wanneer ze met mij praatte.

‘Het meisje van Copeland heeft zich vorige week nog verloofd, en die van Devaux zijn nu ook in bespreking. Toch gedraag jij je nog steeds als een kind.’

Ik slikte, maar Delia Grace was niet het type dat haar mond hield. ‘Denkt u niet dat het een beetje voorbarig is om Hollis aan iemand te koppelen? Ze maakt net zo veel kans als wie dan ook om het hart van de koning te winnen.’

Mijn moeder deed haar best om haar neerbuigende glimlach te onderdrukken. ‘We weten allemaal dat het oog van de koning geneigd is te dwalen. En Hollis is niet bepaald koninginnenmateriaal, vind je wel?’ zei ze met een scherp opgetrokken wenkbrauw, alsof ze ons uitdaagde er anders over te denken. ‘Bovendien,’ voegde ze eraan toe, ‘wie ben jij om over iemands potentieel te praten?’

Delia Grace slikte moeizaam en trok toen een ijzig gezicht. Ik had haar dat masker een miljoen keer zien voordoen.

‘En zo is het,’ zei mijn moeder ten slotte. Nu ze had laten merken dat ze teleurgesteld in ons was, maakte ze rechtsomkeert en vertrok.

Ik zuchtte en wendde me tot Delia Grace. ‘Sorry daarvoor.’

‘Ik heb het allemaal al eens eerder gehoord,’ bekende ze. Eindelijk overhandigde ze me de brief. ‘Ik moet ook sorry zeggen. Het was niet mijn bedoeling je in de problemen te brengen.’

Ik pakte hem aan en verbrak het zegel. ‘Het maakt niet uit. Als dat het niet was, zou het wel iets anders zijn.’ Ze trok een gezicht waaruit bleek dat ze me gelijk gaf, en ik las het briefje. ‘O jee.’ Ik klopte op mijn losgeraakte haar. ‘Ik zou wel eens je hulp nodig kunnen hebben om het weer op te steken.’

‘Hoezo?’

Ik glimlachte naar haar en zwaaide met de brief als een vlag in de wind. ‘Omdat Zijne Majesteit vandaag onze aanwezigheid op de rivier verlangt.’

‘Hoeveel mensen denk je dat er zullen zijn?’ vroeg ik.

‘Wie zal het zeggen? Hij heeft altijd graag veel mensen om zich heen.’

Ik tuitte mijn lippen. ‘Dat is waar. Ik zou hem wel een keertje voor mezelf willen hebben.’

‘En dat terwijl je volhoudt dat dit allemaal een spelletje is.’

Ik keek haar aan en we glimlachten naar elkaar. Die Delia Grace. Ze leek altijd meer te weten dan ik ooit zou willen toegeven.

We liepen de gang door en zagen dat de deuren al openstonden om de nieuwe lentezon te verwelkomen. Mijn hart ging sneller kloppen toen ik het met hermelijn afgezette rode gewaad om de schouders van een slanke maar gespierde gestalte aan het einde van de gang zag hangen. Hoewel hij niet met zijn gezicht naar me toe stond, was alleen al zijn aanwezigheid voldoende om de lucht te vullen met een warm, kriebelig gevoel.

Ik maakte een diepe reverence. ‘Majesteit.’

En ik zag een paar glanzend zwarte schoenen naar me toe draaien.